

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce **K. J.**, zast. Mgr. Pavlem Štembrokem, advokátem se sídlem AK v Brně, Čechyňská 14a, PSČ 602 00, proti žalovanému **Krajskému úřadu Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2013, č.j. KUJI 34095/2013, sp. zn. OOSČ 285/2013 OOSC/105, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 1.442,-Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím ze dne 15. 5. 2013, č.j. KUJI 34095/2013, sp.zn. OOSČ 285/2013 OOSC/105, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán“) ze dne 25. 3. 2013, č.j. DOP/3960/2012-19, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c. odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na komunikacích“), jehož se dopustil tím, že jel v obci Radostín, kde je rychlost na pozemní komunikaci stanovena do 50 km/hod., vozem ŠKODA Octavia, registrační značky 5B4 1021 rychlostí nejméně 95 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 8 měsíců. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

-2-

I.

Obsah žaloby

Žalobce konstatoval, že správní orgán projednal přestupek dne 20. 3. 2013 v jeho nepřítomnosti, když nedbal jeho omluvy z tohoto jednání a zároveň nesouhlasu, aby jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti. Správní orgán odůvodnil tento postup tím, že přestupek je spolehlivě a dostatečně zadokumentován, zjištěn a prokázán a že žalobcova omluva není důvodem, který by bránil projednání a rozhodnutí věci v nepřítomnosti žalobce (viz § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“)). Dále správní orgán konstatoval, že žalobce prodlužuje řízení a snaží se zmařit jeho účel, neboť opakovaně (4x – včetně omluvy z jednání, které správní orgán provedl bez přítomnosti žalobce) omlouval sebe i žalobce z jednání.

Žalovaný dospěl ke stejnému závěru s tím, že omluva z jednání nařízeného na den 20. 3. 2013 nebyla bezodkladná a důvod omluvy nebyl dostatečný. Předvolání k jednání bylo doručeno zástupci žalobce dne 11. 3. 2013 a žalobce dne 19. 3. 2013 odeslal (a odfaxoval) omluvu z jednání. V podobných případech (při kolizi jednání) se advokát primárně snaží najít substituci, nicméně podmíněno je to i tím, zda-li klient se substitucí souhlasí, časovými možnostmi advokátů, kterým může substituci svěřit a časovým předstihem před nařízeným jednáním (zde 9 dnů, což je pro běžného advokáta relativně nedostatečný předstih). V odvolání žalobce uvedl, že se snažil zajistit substituci, nicméně se mu to nepodařilo a z tohoto důvodu žádal až po sedmi dnech o odročení. Žádost proto byla nepochybně včasná, nicméně tuto skutečnost žalovaný ignoroval. Ustanovení § 74 přestupkového zákona navíc neobsahuje podmínku bezodkladné omluvy, neboť vyžaduje omluvu náležitou, takže výklad správního orgánu je v rozporu s právem. „Tvrzení o bezodkladnosti by žalobce chápal v případě, že by předvolání bylo doručeno např. s měsíčním předstihem, což se nestalo. V případě, že by žalobce obratem žádal o odročení jednání nařízeného na den 20. 3. 2013, správní orgán by mu zřejmě vyčítal, že se v mezidobí ani nepokusil zajistit substituci, že takové jednání je účelové.“

Žalovaný považoval omluvu za nedostatečnou s odůvodněním, že se zmocněnec „třikrát omluvil z důvodu kolize jednání, přičemž přiložené fotokopie předvolání k soudním jednáním jednoznačně nedokládají, že zmocněnec zastupuje některého z účastníků soudního řízení a že předvolání byla adresována právě jemu. Bez povšimnutí nelze ponechat ani skutečnost, že v omluvách zmocněnec opakovaně zdůrazňoval zájem odvolatele, aby věc nebyla projednána bez jeho účasti, avšak sám nevyvinul žádnou aktivitu k tomu, aby přestupek mohl být za jeho účasti projednán.“ S tím, žalobce nesouhlasí, v omluvách uváděl spisovou značku soudního sporu a správní orgán si mohl lehce ověřit, zda-li má zástupce žalobce ve spisu založenou plnou moc a také, kdy mu předvolání soudu bylo doručeno. Žalobce chybně uvedl, že předvolání k Vrchnímu soudu v Olomouci datované 17. 1. 2013 mu bylo doručeno 16. 1. 2013 a správní orgán místo, aby si ověřil skutečně datum doručení, označil zjevnou chybu žalobce za nepravdu. Žalobce k tomu dodává, že pokud by to měla být z jeho strany fabulace, tak by byla naivní. Žalobce jen těžko může prokazovat, kdy mu byl přípis ze soudu doručen, poněvadž doklad o doručení má soud. Advokát si dá na přípis maximálně tak razítko s datem, kdy mu byl doručen. Tvrzení žalovaného, že žalobce „nevyvinul žádnou aktivitu k tomu, aby přestupek mohl být za jeho účasti projednán“, je nejen

absurdní, ale navíc je v rozporu se zásadami správního řízení a právy žalobce (právo realizace obhajoby).

Žalobce měl za absurdní, aby Vrchní soud v Olomouci odročil nařízené jednání s ohledem na kolizi s jednáním správního orgánu v přestupkové věci, jehož předvolání navíc bylo doručeno později. Správní orgán sice předvolal ve všech třech případech žalobce k jednání s dostatečným předstihem, ale v případě kolize je 10-ti denní lhůta jednoduše nedostatečná. Žalobce totiž nemá dostatečný časový prostor, aby vždy zajistil účast na obou jednáních, a je přesvědčen o tom, že se neomlouval z bagatelních důvodů.

Největšího pochybení a porušení práv žalobce se pak měl správní orgán dopustit tím, že nevyrozuměl právního zástupce žalobce či žalobce samotného o odmítnutí žádosti o odročení a neuznání omluvy žalobce. Žalobce se neodmítl dostavit, podal náležitou omluvu z důležitého důvodu a správní orgán měl této omluvě vyhovět. Pokud se nad rámec ustanovení § 74 přestupkového zákona rozhodl žádosti nevyhovět (neuznal náležitou omluvu z důležitého důvodu), měl tuto skutečnost žalobci (jeho právnímu zástupci) sdělit. Žalobce věřil, že správní orgán jednání odročí, tak jako v předchozích dvou případech. Žalobce byl v rozhodnou dobu nemocen (od 8. 3. 2013) a nemohl se na jednání dostavit. Tuto skutečnost před jednáním správnímu orgánu neprokazoval, jelikož měl za to, že omluva je jednoznačně dostatečná a jednání bude odročeno. Kdyby měl žalobce v úmyslu protahovat a zdržovat řízení, jednoduše mohl obratem po doručení předvolání podat žádost o odročení z důvodu nemoci. Žalobce nicméně v týdnu před jednáním věřil, že se jeho zdravotní stav zlepší a bude schopen se jednání zúčastnit, což se bohužel nestalo. Byl nemocen až do 31. 3. 2013.

V případě, že by správní orgán vyrozuměl žalobce, respektive jeho právního zástupce, že omluvu neuznává, žalobce by nepochybně požádal o odročení jednání z důvodu své nemoci a doložil svoji pracovní neschopnost, tedy další důležitý důvod pro odročení jednání. V odvolání pak žalobce dokonce odkázal na podporu svého tvrzení na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2010, č.j. 2As 8/2009 -95, kde v obdobné věci uvedený soud konstatoval, že takovýto postup správního orgánu je závažným poškozením procesních práv a v jeho důsledku musí být rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu jednání. Správní orgán však tento judikát zcela ignoroval.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 29. 8. 2013, přičemž se v něm odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dodal, že ústní jednání, které správní orgán provedl dne 20. 3. 2013, proběhlo v nepřítomnosti žalobce zcela v souladu s podmínkami, které pro takový případ stanoví § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Při posuzování omluvy z tohoto jednání dospěl správní orgán k závěru, že nebyla učiněna bezodkladně a dále, že není důvodná. S tímto hodnocením se

žalovaný ztotožnil a důvody svého postupu náležitě popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný je přesvědčen o tom, že přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce zcela v souladu s podmínkami pro to stanovenými v § 74 odst. 1 přestupkového zákona. V této souvislosti odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2013, č.j.: 1 As 116/2012-25, podle něhož je na obviněném z přestupku, aby si střežil svá práva a volit podle toho i způsob komunikace se správním orgánem. Podle žalovaného bylo v souladu se zákonem mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že se žalobce dopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu a naplnil tím skutkovou podstatu přestupku, ze kterého byl obviněn a za který byl potrestán.

Vzhledem k tomu navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 17. října 2014. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce se odkázal v celém rozsahu na obsah žaloby, přičemž zdůraznil, že předvolání k jednání konaného dne 20. 3. 2013 obdržel pouhých 7 dní pracovních dní před jeho konáním. To byla velmi krátká lhůta na to, aby za sebe sehnal substituci., neboť v ten den měl zároveň jiné řízení u Okresního soudu v Ostravě. Krom toho se přestupkové jednání konalo v Havlíčkově Brodě, tedy ve značné vzdálenosti od sídla nejen jeho advokátní kanceláře, ale i kolegů, kteří by jej případně mohli při jednání zastoupit. Když zjistil, že se nebude moci jednání zúčastnit, omluvil se z účasti na něm, jak uvedl v žalobě. Kdyby věděl, že jeho žádosti nebude vyhověno, tak se z účasti na něm bylo možno omluvit pro nemoc žalobce.

Rovněž zástupce žalovaného setrval na svém vyjádření k žalobě. Poukázal na to, že omluvám žalobce nebylo vyhověno až při čtvrtém pokusu o projednání daného přestupku, a to z důvodů, které jsou rozvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Dodal, že zástupce žalobce vůbec nenahlédl do správních spisů věci se týkající a že bylo na žalobci, aby se zajímal o to, zda jeho omluva z jednání byla či nebyla přijata, respektive, aby si vůbec ověřil, zda jeho omluva správnímu orgánu vůbec došla.

Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Námítky žalobce nesměřují proti skutkovým zjištěním, ale týkají se porušení jeho procesních práv v souvislosti s projednáním přestupku v nepřítomnosti jeho a jeho zástupce. Krajský soud se tedy zabýval otázkou, zda správní orgán (potažmo

žalovaný) nepochybil, když přestupek dne 20. 3. 2013 projednal v jejích nepřítomnosti. Námitky v tomto směru byly vzneseny poprvé v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí a žalovaný uvedl jeho obsah v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (viz strana druhá) následujícím způsobem:

„V odvolání namítl, že přestupek byl projednán v jeho nepřítomnosti, když správní orgán I. stupně nepřihlédl k omluvě z jednání. Rozhodnutí bez přítomnosti obviněného správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že přestupek je spolehlivě a dostatečně zadokumentován, zjištěn a prokázán, což nemůže být důvodem pro jednání a rozhodnutí bez přítomnosti obviněného. Nesouhlasí s názorem, že se on a jeho právní zástupce náležitě nebo z vážného důvodu neomluvili. Tvrzení správního orgánu I. stupně v tomto směru považuje za nepravdivá. Poslední předvolání na den 20. 3. 2013 bylo právnímu zástupci doručeno dne 11. 3. 2013, tzn. 9 dnů před samotným jednáním. Na stejný den měl právní zástupce nařízeno jednání u Okresního soudu v Ostravě, přičemž předvolání k soudu obdržel dříve a jednání soudu považuje za přednostní a důležitější než jednání správního orgánu. Vzhledem k nedostatku času a obtížnosti zajistit případnou substituci do Havlíčkova Brodu odeslal právní zástupce dne 18. 3. 2013 žádost o odročení a omluvu z jednání, zároveň dne 19. 3. 2013 odeslal fax, což je jednoznačně včasná omluva. Odvolatel dále uvedl, že byl navíc nemocen (viz přiložený doklad o pracovní neschopnosti), a to již v době před doručením předvolání, jeho léčba trvala cca tři týdny, což byl další relevantní důvod pro odročení jednání.

Správní orgán I. stupně pochybil, když ho po neuznání omluvy nevyrozuměl, resp. jeho právního zástupce, že omluvu neuznává a jednání bez jeho souhlasu provedl za jeho nepřítomnosti. Po takovém vyrozumění by minimálně doložil svou pracovní neschopnost. Došlo tak k závažnému porušení jeho procesních práv. Je přesvědčen, že omluva byla včasná, náležitá, doložená a z důležitého důvodu. Případné posouzení důvodu omluvy a neuznání omluvy nemá oporu v zákoně o přestupcích ani v jiném zákoně. Se správním orgánem I. stupně řádně písemně komunikují, nezatěžují ho nesmyslnými podáními, žádostmi a stížnostmi, a proto jim nelze podsouvat účelovost jejich jednání vedenou snahou jednání prodlužovat. Pokud právní zástupce žádal o odročení, vždy řádně a předem doložil důvod. Pokud se jednalo o kolizi jednání, bylo soudní jednání nařízeno před jednáním správního orgánu I. stupně a navíc má soudní jednání větší důležitost. Postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích i základními zásadami správního řízení. Závěrem odvolatel navrhnul, aby krajský úřad napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k řádnému ústnímu projednání správnímu orgánu I. stupně.“

K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný vystihl obsah žalobcova odvolání úplně a že je ve své podstatě totožný i s obsahem žaloby. Žalovaný se pak s jednotlivými odvolacími námitkami vypořádal v celém rozsahu takto (viz strana třetí a násl. žalovaného rozhodnutí):

„Z předloženého spisového materiálu krajský úřad zjistil, že správní orgán I. stupně zahájil proti odvolateli správní řízení z moci úřední, a to na základě oznámení Policie ČR, Dopravního inspektorátu Havlíčkův Brod, č.j. KRPJ-84930/PŘ-2012-161606. Oznámení o zahájení řízení, které obsahuje sdělení obvinění z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, bylo odvolateli doručeno dne 30. 10. 2012; oznámení správní orgán I. stupně spojil s předvoláním odvolatele k ústnímu jednání, jež nařídil na den 15. 11. 2012. Odvolatel se na základě plné moci ze dne 7. 11. 2012 nechal v plném rozsahu

zastupovat advokátem Mgr. Pavlem Štembrokem. Plná moc prokazující zastoupení byla správnímu orgánu I. stupně předložena dne 12. 11. 2012 spolu s žádostí zmocněnce o odročení nařízeného ústního jednání, jednak z důvodu poskytnutí lhůty pro nastudování spisu, a dále z důvodu zahraniční dovolené zmocněnce (doloženo e-mailovým potvrzením dopravce). Správní orgán I. stupně tuto omluvu uznal a předvolal odvolatele k dalšímu ústnímu jednání na den 5. 12. 2012. Zmocněnci bylo předvolání doručeno dne 24. 11. 2012 a odvolateli dne 16. 11. 2012. Dne 30. 11. 2012 obdržel správní orgán I. stupně další omluvu zmocněnce, a to z důvodu kolize nařízeného jednání s jednáním Krajského soudu v Brně, kam je předvolán jako zástupce společnosti Midesta s r.o. K omluvě přiložil fotokopii předvolání Krajského soudu v Brně na den 5. 12. 2012, přičemž z předvolání nevyplývá, že by společnost Midesta s. r. o. byla v soudním řízení zmocněncem zastoupena (kolonka zastoupení není vyplněna). Správní orgán I. stupně omluvu zmocněnce akceptoval a nový termín ústního jednání stanovil na den 5. 2. 2013, zmocněnci bylo předvolání doručeno dne 24. 1. 2013 a odvolateli dne 18. 1. 2013. Zmocněnec svou neúčast na jednání opět omluvil z důvodu kolize s jednáním u Vrchního soudu v Olomouci, kde zastupuje insolvenčního správce Ing. M. Z. K omluvě připojil kopii předvolání Vrchního soudu v Olomouci na den 5. 2. 2013. Evidentně nepravdivě zmocněnec v omluvě uvedl, že předvolání k soudu mu bylo doručeno již dne 16. 1. 2013, neboť přiložené předvolání je datováno dnem 17. 1. 2013. Omluvu zmocněnec odeslal dne 1. 2. 2013 faxem a současně i poštou, správnímu orgánu I. stupně došla dne 4. 2. 2013. Rovněž tuto omluvu správní orgán I. stupně ještě připustil a ve věci nařídil v pořadí již čtvrté ústní jednání na den 20. 3. 2013 v 8:00 hod. Poslední (a pro posouzení podmínek dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích rozhodující) předvolání bylo zmocněnci doručeno dne 11. 3. 2013 a odvolateli dne 7. 3. 2013. Omluva zmocněnce, opět z důvodu kolize jednání, došla správnímu orgánu I. stupně faxem dne 19. 3. 2013. Zmocněnec v ní uvedl, že se omlouvá z ústního jednání, neboť na den 20. 3. 2013 je nařízeno jednání u Okresního soudu v Ostravě ve věci klienta advokáta Mgr. M. I. K omluvě přiložil fotokopii první strany předvolání Okresního soudu v Ostravě na den 20. 3. 2013. Ani z tohoto předvolání jednoznačně nevyplývá, že je předvoláván právě zmocněnec. Správní orgán I. stupně k této omluvě zmocněnce nepřihlédl a dne 20. 3. 2013 přestupek projednal v nepřítomnosti odvolatele, resp. jeho zmocněnce. Téhož dne, poté, co ústní jednání proběhlo, došla správnímu orgánu I. stupně shodná omluva v písemné podobě (odeslána na poště byla dne 19. 3. 2013, nikoliv dne 18. 3. 2013, jak je tvrzeno v odvolání). Následně dne 25. 3. 2013 správní orgán I. stupně vydal napadené rozhodnutí.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán v prvním stupni koná o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Uvedené ustanovení je prostředkem pro realizaci práva na spravedlivý proces podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V řízení o přestupku má obviněný právo na to, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti. Odmítne-li však, ač byl řádně předvolán, se dostavit k projednání přestupku, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, dává § 74 odst. 1 zákona o přestupcích správnímu orgánu možnost projednat věc v jeho nepřítomnosti. V těchto případech se totiž obviněný nedostatkem procesní obezřetnosti sám zbavuje možnosti obhajoby a možnosti realizovat v řízení svá procesní práva.

Krajský úřad konstatuje, že řádné předvolání k ústnímu jednání na den 20. 3. 2013 bylo zmocněnci odvolatele i samotnému odvolateli doručeno s dostatečným časovým předstihem v souladu s § 59 správního řádu. Předvolání obsahovalo poučení o možnosti a podmínkách projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích; dále v něm bylo mj. uvedeno, že v případě, nebude-li se moci předvolaná osoba k jednání ze závažných důvodů dostavit, je povinna se bezodkladně a s uvedením důvodů omluvit. V předvolání byl odvolatel (jeho zmocněnec) rovněž poučen o procesních právech a byl vyrozuměn o skutečnosti, že se v průběhu ústního jednání bude moci seznámit se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

V reakci na toto předvolání obdržel správní orgán I. stupně výše uvedenou omluvu zmocněnce odvolatele. Posouzení a zodpovězení otázky, zda se jedná o „náležitou omluvu“ či „důležitý důvod“, je věcí správního uvážení. Krajský úřad při hodnocení této omluvy dospěl ve shodě se správním orgánem I. stupně k závěru, že omluva nebyla náležitá. Za „náležitou“ nelze omluvu v první řadě považovat proto, že nebyla učiněna bezodkladně. Zmocněnec odvolatele přitom opakovaně zdůrazňuje, že předvolání k soudnímu jednání obdržel dříve než předvolání správního orgánu I. stupně, které mu bylo doručeno dne 11. 3. 2013. Bude-li krajský úřad vycházet z tvrzení zmocněnce, musí konstatovat, že již v den, kdy mu bylo doručeno předvolání správního orgánu I. stupně, zmocněnec o namítané kolizi jednání věděl. Přesto však omluvu správnímu orgánu I. stupně odeslal den před nařízeným ústním jednáním (19. 3. 2013), aniž by současně uvedl nějaký závažný důvod, který by mu objektivně zabránil omluvu učinit dříve. S ohledem na tyto skutečnosti krajský úřad nepovažuje zaslanou omluvu za bezodkladnou. Současně má krajský úřad za to, že omluva nebyla náležitá, protože neobsahovala důležitý a dostatečně doložený důvod. V této souvislosti krajský úřad postup správního orgánu I. stupně, když při hodnocení „důvodnosti“ omluvy přihlížel k dosavadnímu průběhu řízení a četnosti omluv zmocněnce, nepovažuje za exces, resp. vybočení z mezí správního uvážení. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, se provádí i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Nelze vyloučit, že důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být akceptován jako dostatečný v případě omluvy několikrát v pořadí. V přezkoumávané věci se zmocněnec třikrát omluvil z důvodu kolize jednání, přičemž přiložené fotokopie předvolání k soudním jednáním jednoznačně nedokládají, že zmocněnec zastupuje některého z účastníků soudního řízení a že předvolání byla adresována právě jemu. Bez povšimnutí nelze ponechat ani skutečnost, že v omluvách zmocněnec opakovaně zdůrazňoval zájem odvolatele, aby věc nebyla projednána bez jeho účasti, avšak sám nevyvinul žádnou aktivitu k tomu, aby přestupek mohl být za jeho účasti projednán. Zmocněnec správnímu orgánu I. stupně neposkytnul žádnou součinnost, např. sdělením možných termínů, kdy by se mohl jednání zúčastnit. Krajský úřad vzal v úvahu i to, že v první omluvě zmocněnec argumentoval rovněž tím, že po převzetí zastoupení odvolatele potřebuje poskytnout lhůtu pro nastudování spisu, avšak nikdy v průběhu řízení do spisu u správního orgánu I. stupně nenahlédl a neprojevil žádný zájem seznámit se s jeho obsahem.

Krajský úřad souhlasí s názorem správního orgánu I. stupně, že postup zmocněnce v řízení vzbuzuje důvodné podezření o účelovosti jeho omluv z jednání a nasvědčuje tomu, že jako svou „procesní strategii“ zvolil prodlužování správního řízení s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti odvolatele za přestupek v důsledku marného uplynutí prekluzivní lhůty k jeho projednání. Ve světle těchto skutečností je krajský úřad přesvědčen, že obстоjí závěr o

tom, že poslední omluva zmocněnce odvolatele nebyla náležitá, protože neobsahovala důležitý, prokazatelně doložený důvod a nebyla učiněna bezodkladně.

Krajský úřad nesdílí názor odvolatele, že měl být správním orgánem I. stupně vyrozuměn o neuznání omluvy. Správní orgán I. stupně nebyl povinen uvědomovat zmocněnce o tom, zda jeho omluvu akceptoval či nikoliv, nehledě na to, že by to v posuzovaném případě ani nebylo z časového hlediska reálné. Bylo naopak ve výhradním zájmu odvolatele, resp. jeho zmocněnce, aby si případně u správního orgánu I. stupně sám závčas ověřil, jakým způsobem byla jeho omluva vyhodnocena, a přizpůsobil tomu svůj další procesní postup v řízení.

K odvolání dodatečně přiložené „Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti“ odvolatele není pro posouzení otázky, zda byly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, relevantní, a proto k němu krajský úřad nepřihlížel.

Krajský úřad k této námitce uzavírá, že podmínky podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného byly dne 20. 3. 2013 splněny a v postupu správního orgánu I. stupně nebylo shledáno pochybení.

Odvolatel dále namítl, že projednání přestupku v nepřítomnosti nelze odůvodnit tím, že je přestupek spolehlivě a dostatečně zadokumentován, zjištěn a prokázán. K tomu krajský úřad uvádí, že projednat přestupek v nepřítomnosti obviněného a rozhodnout o něm může správní orgán pouze za splnění podmínek podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích; kromě toho ale musí mít shromážděn dostatek podkladů, aby byl v souladu s § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je logické, že v případě, kdy by shromážděné podklady nedávaly jednoznačnou odpověď na otázku, zda byl spáchán přestupek a kdo za něj odpovídá, nemohl by správní orgán o vině za přestupek rozhodnout bez ohledu na to, zda by jej projednal v přítomnosti nebo nepřítomnosti obviněného.“

Pokud krajský soud výše uvedl v doslovném znění podstatnou část odůvodnění žalovaného rozhodnutí, učinil tak zcela záměrně. Jednak je v něm totiž shrnut průběh přestupkového řízení před správním orgánem, ale zejména způsoby postupného předvolávání žalobce k jednáním o daném přestupku, respektive jeho zástupce, a z nich vyplývající hodnocení dané věci žalovaným. A s ním se krajský soud plně ztotožňuje (s doplňky dále uvedenými), a proto na ně v dalším i plně odkazuje. Bylo by totiž zcela nadbytečné opakovat pouze jinými slovy totéž. Právě proto krajský soud zvolil i tuto formu odůvodnění rozsudku o žalobě a k věci dále dodává následující.

Žaloba se opírala o tvrzení, že pokud by nebyla uznána omluva zástupce žalobce při jednání dne 20. 3. 2013, tak že by se z něho omluvil sám žalobce z důvodu nemoci, kdyby ovšem o nepřijetí jeho omluvy správním orgánem věděl. V této souvislosti si proto musel krajský soud položit otázku, zda v posuzovaném případě byly splněny podmínky § 74 odst. 1 přestupkového zákona i pro projednání věci bez přítomnosti žalobce. Odpověděl na ni kladně, neboť žalobce se nechal pro řízení ve své přestupkové věci zastupovat advokátem, tedy byl v něm řádně zastoupen. V případě ústního jednání však není nezbytné, aby se ho obviněný ze spáchání přestupku fyzicky účastnil. Jestliže totiž podle § 36 správního řádu platí, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat o

poskytnutí informací a musí jim být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jedná se ve všech případech z povahy věci o práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak také prostřednictvím svých zástupců. Z obsahu správního spisu neplyne, že by měl žalobce v přestupkovém řízení něco vykonat osobně ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, a tedy že správní orgán nemohl komunikovat pouze s jeho zástupcem. Krom toho jaká byla komunikace žalobce, respektive jeho zástupce se správním orgánem v době, kdy oba věděli o nařízení ústního jednání na den 20. 3. 2013? nebyla žádná efektivní, když žalobce se správním orgánem nekomunikoval vůbec a omluva jeho zástupce nebyla podána přinejmenším z důležitého důvodu. Odpovídá totiž skutečnosti, že zástupce žalobce zaslal svoji omluvu správnímu orgánu již dne 19. 3. 2013 v 11:40 hodin, tedy den před konáním jednání, ovšem faxem, přičemž nepochybně věděl, že takové podání nemá právní relevanci bez toho, aniž by bylo do 5 dnů potvrzeno (viz § 37 odst. 4 správního řádu). To zástupce žalobce sice učinil podle prezentačního razítka správního orgánu již dne 20. 3. 2013, ovšem až po projednání daného přestupku, jak je zřejmé z protokolu o něm. Nutně se přitom klade otázka, proč z hlediska včasnosti omluvy, má-li mít omluva vůbec význam, ji zástupce žalobce nepodal prostřednictvím své datové schránky? Měl by snad podle něho v takovýchto případech správní orgán čekat na potvrzení faxových podání, když v tomto mezidobí má nařízené jednání? Nikoliv. Vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení lze tak mít skutečně za to, jak uvedl správní orgán, že zástupce žalobce takto činil z obstrukčních důvodů. Ostatně co jiného si myslet, když např. již v omluvě ze dne 6. listopadu 2012 žádal zástupce žalobce správní orgán o odročení jednání nařízeného na den 15. 11. 2012 mimo jiné proto, aby mohl nastudovat správní spis věci se týkající a do doby rozhodnutí o přestupku si k tomu nenašel čas?

Zástupce žalobce omlouval sebe a žalobce z účasti na jednání dne 20. 3. 2013 kolizí s jednáním nařízeným na stejný den u Okresního soudu v Ostravě. Jednalo se o opakovaný důvod omluvy, přičemž nikde není stanoveno, že by měla mít soudní jednání přednost před řízeními vedenými správními orgány. Toho si musel být zástupce žalobce vědom, vždyť má pro to potřebné právní vzdělání, stejně jako toho, že podobné omluvy nelze ne uznávat, ale tolerovat, do nekonečna. Takový postup by totiž skutečně vedl v konkrétních věcech k ochromení výkonu státní správy. Proto pokud správní orgán předtím opakovaně akceptoval tyto omluvy, činil tak nepochybně jen s ohledem na respekt k moci soudní a její autoritu. Omluvy žalobce, respektive jeho právního zástupce, však již nabraly takového rozměru, že byla a je na pořadu zcela jiná otázka, a to, zda si zástupce žalobce „nenabral příliš mnoho práce“? Nepochybně ano, když opakovaně a dlouhodobě nebyl v dané věci schopen plnit, čímž krajský soud myslí i zajistit, úkoly plynoucí z jeho postavení, co by advokáta. Každopádně lze uzavřít, že je vždy věcí zástupce účastníka řízení, aby si svoje poslání zorganizoval natolik, aby je vykonával řádně a nepřenášel své problémy na místa, kam nepatří. Vzhledem k časové posloupnosti podání omluvy, projednání přestupku a rozhodnutí ve věci, pak již nemohlo mít sdělení správního orgánu žalobci či jeho zástupci o tom, že omluva z jednání konaného dne 20. 3. 2013 nebyla přijata, žádný konkrétní význam.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud uzavřel, že žalobní námitky žalobce byly neopodstatněné, když věc shledal za náležitě vyšetřenou a v souladu se

zákonem posouzenou. Žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, když měl v průběhu přestupkového řízení možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí ve věci, navrhopat důkazy atd., přičemž této možnosti sám nevyužil. Proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s). Úspěšný byl naopak žalovaný, a proto mu krajský soud právo na náhradu nákladů řízení přiznal ve výroku II. tohoto rozsudku. Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě jízdného za cestu z jeho sídla v Jihlavě k procesnímu soudu v Hradci Králové a zpět (celkem 230 km) osobním automobilem Škoda Superb registrační značky 3J8 8444, v celkové výši 1.442,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 17. 10. 2014

JUDr. Pavel Kumprech, v.r.
samosoudce